

Sygn. akt I PK 315/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa [...] Oddziałowi
Regionalnemu w [...] o przywrócenie do pracy i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w N.
z dnia 12 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w N. w sprawie powództwa A. W. przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa [...] Oddziałowi Regionalnemu w [...] o przywrócenie do pracy i zapłatę oddalił apelację powódki oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na potrzebę wykładni art. 45 k.p. w związku z art. 94 pkt 9 k.p., tj. wyjaśnienia, czy sąd pracy

jest uprawniony do weryfikacji dokonanej przez pracodawcę oceny pracownika, jeżeli stanowi ona kryterium doboru pracowników do zwolnienia, a jej konsekwencją jest wypowiedzenie konkretnemu pracownikowi stosunku pracy, a w konsekwencji, czy przedmiotem postępowania o przywrócenie do pracy winna być również ocena pracownika, jeżeli na jej podstawie rozwiązano z pracownikiem stosunek pracy. Powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powódka podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, albowiem stanowiąca kryterium doboru pracowników do zwolnienia ocena pracy powódki była niesprawiedliwa, nieobiektywna i nierzetelna, a w związku z tym dokonane na jej podstawie wypowiedzenie powódce stosunku pracy było nieuzasadnione w rozumieniu art. 45 § 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika istnienie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 czy też art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., który również skarżąca wymienia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazuje na potrzebę wykładni art. 45 k.p. w związku z art. 94 pkt 9 k.p. Dla spełnienia wymagań art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych

przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 357/07, LEX nr 621244; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarła jednak wyводу identyfikującego i ustosunkowującego się do istniejących wykładni, w tym zawartych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie wskazuje również rozbieżności w orzecznictwie. Wątpliwości skarżącej nie są wystarczającym uzasadnieniem do przyjęcia, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni wskazywanych przez nią przepisów. W sytuacji, gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego (postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 października 2013 r., II UK 235/13, LEX nr 1381272; z 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, LEX nr 1215146). Obowiązkiem skarżącego jest określenie przepisów prawa, w związku z którymi wniosek został sformułowany, przez ich dokładne nazwanie, określenie miejsca publikacji oraz wskazanie przepisów przez oznaczenie numeru artykułu, paragrafu, ustępu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 117/0, LEX nr 564467). Powoływany przez skarżącą art. 45 k.p. stanowi jednostkę redakcyjną składającą się z kilku paragrafów.

Podkreślić należy, że w świetle ustaleń faktycznych w sprawie pracodawca zastosował obiektywne kryteria, związane z ilością i jakością wykonywanej pracy. Wypowiedzenie jest uzasadnione, gdy zachodzi konieczność zmniejszenia zatrudnienia, jeżeli przyjęto zasadne kryteria doboru pracownika (wyrok z 27 listopada 1997 r., I PKN 401/97, OSNAPiUS 1998 nr 18, poz. 542), uwzględniające sprawiedliwą ocenę pracowników i wyników ich pracy - art. 94 pkt 9 k.p. (wyrok z 19 grudnia 1997 r., I PKN 442/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 630). Kwestia ta jest w pełni wyjaśniona w orzecznictwie (por. też wyroki Sądu Najwyższego z: 8 sierpnia 2006 r., I PK 50/06, Pr.Pracy 2006 nr 12 str. 39; z 1 czerwca 2012 r., II PK 258/11; OSNP 2013 nr 11, poz. 128). Jeżeli sąd dokonał wskazanej oceny kryteriów, to nie można mówić, że nie dokonał oceny zasadności wypowiedzenia.

W związku z powyższym brak jest również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art.

398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]